

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A sönt méltósága**

1. A számlálón túli mérték

Pedál-János

A dinamó fémvázának hideg rezgése a combizmok mélyéig hatolt. Alinda látása sötétedett a fáradtságtól, ahogy a lendkereket hajtotta, de a tekintete a szomszédos padra tévedt. János-g534 lehorgasztott fejjel pedálozott tovább; ujjai fehéredtek a hajtókaron, ahogy a visszautasítás feszültségét próbálta belefojtani az ívekbe.

– Csupán számok vagyunk a számlálón – suttogta Alinda a fogai között, miközben tüdeje égett a fojtogató gőztől. – Ha a gép kér kalóriát, adunk. Ha a táplálékmassza fogy, elszámolnak velünk. Akkor hol kezdődik az, aki több, mint egy watttermelő egység?

A nagymama ritmusa egy pillanatra megbicsaklott, de nem nézett a lányra. Az őrszem-optikák tompa, zöld villanása a távoli mennyezeten emlékeztette őket a láthatatlan ellenőrzésre.

– Ott kezdődik, amikor elfordítod a fejed, ha a másik leesik a padról – felelte az idős asszony szaggatottan. – Vagy amikor megszakadsz, hogy neki fél wattal több maradjon. De a kolónia pontosan ezt a maradékot vadássza le. Ha ember maradsz, elhasználsz valamit, ami nem nekik termel.

János mozdulata egy pillanatra megtorpant. Nem fordult feléjük, de a vállának feszülése megváltozott. Egyetlen lopott, elmosódott pillantást vetett Alindára a vasrácsok felett. Ebben a szótlan tekintetben több méltóság szorult, mint az egész szektor szabályzatában. Alinda megkeményítette a lábát, s mélyebbre nyomta a pedált.

2. A sönt méltósága

Tekercs-Ildikó

A zöldre váltott visszajelző nem hozott igazi megnyugvást. Alinda combjaiban izzó fájdalom hullámozott át, ahogy átvette a nagymama pedáljának ellenállását is. A tizenkettes pad csapágai sikoltva küzdöttek a túlterheléssel, miközben az őrszem fagyos léptei lassanként távolodtak a csarnok gőzében.

Ekkor a lendkerék száraz darálása váratlanul könnyebbé vált. A wattmérő mutatója nem zuhant le, de Alinda lábaira nehezedő, bénító nyomás egy csapásra megenyhült. A lány riadtan nézett oldalra. A szomszédos padnál János-g534 teste szinte megroppant a

hirtelen ránehezedő plusz nyomaték alatt. A fiú homlokán sűrű, szürke izzadságcseppek gyűltek, válla görcsösen megvonaglott, ahogy a saját generátorára irányította az átmeneti söntöt.

- Mit csinálsz? - sziszegte Alinda fojtott hangon, anélkül, hogy kibillent volna a ritmusból.

- Észreveszik!

- Hajts - felelte János. Hangja rekedt volt, akár a túlfeszített ékszír. Nem nézett a lányra, tekintetét a fali szegmensre tapasztotta, ahol saját energiaértékei veszélyesen pirosba hajoltak.

A nagymama csendben hajlította be a térdét. Pontosan értette, mi történik. A kolónia nyers matematikájában a kalória egyenlő volt az étellel, s amit János elpazarolt, azt a saját testéből vágta ki. Nem parancsra tette, nem is a túlélés hideg logikája szerint. Ebben a szűkös, gépi világban a méltóság nem az engedelmességből fakadt, hanem abból a tiltott pillanatból, amikor az ember dönthetett úgy: átvállalja a másik terhét.